

за всичко наоколо си. Влезе въ престолната, обиколи нѣколко пѣти цѣлата зала, загърнатъ въ мѣняващата се игра на сѣнкитѣ и лунната свѣтлина. Отиде до единъ прозорець, облегна лакетъ на перилото, въздѣхна дълбоко.

Най-сетне бѣ дошелъ часътъ подготвянъ отъ толкова време. Следъ три дни българскитѣ войски щѣха да потеглятъ за решителната брань, която трѣбваше веднѣжъ за винаги да измие тъмното петно отъ Филиповградъ. Всичко бѣше намислено до последната подробностъ. Победата трѣбваше да бѣде изтрѣгната на всѣка цена. Иконийскитѣ султанъ бѣ въ миръ съ Никея. Тодоръ Ласкарисъ бѣ готовъ да потегли съ корабитѣ си за Константиновградъ. Михаилъ Епиротски щѣше да нападне Тесалоника. Стрѣзъ щѣше да пази българитѣ откъмъ Славъ. А самъ Борилъ съ безчетъ войски щѣше да издебне Ерикъ и людетѣ му на пѣтъ отъ Тесалоника за Константиновградъ. Това бѣше голѣмиятъ планъ. Нѣмаше никакво съмнение, че щѣше да успѣе.

Този пѣтъ Ерикъ бѣше заобиколенъ безнадеждно отъ всички страни.

И все пакъ Борилъ усѣщаше какъ тъмна тревога стиска сърдцето му. Сънъ и покой не можеха да слѣзятъ надъ клепкитѣ му. Сякашъ неизчерпаемъ изворъ бликаше ерестъта и невѣрата изъ цѣлата страна. На мѣстото на десетъ изгорени богомили се явяваха сто, влашкитѣ и кумански наемници едва успѣваха да сринатъ до основи калето на нѣкой разбунтуванъ боляръ, непокорство избухваше въ други три. Затворитѣ бѣха пълни съ затворници, богомили, непокорни власти, парици, монаси, отроци. Едва въ последнитѣ недѣли размирията бѣха позатихнали.

Само едно не можеше да си прости. Слабостъта, която бѣ проявилъ като бѣ послушалъ молбитѣ на Целгуба да замѣни смъртното наказание на Добромиръ съ заточение. Наистина Беловица и дъщеря ѝ бѣха платили огроменъ откупъ и той го бѣ приелъ, понеже имаше нужда отъ срѣдства за предстоящия походъ. Ала по пѣтя за далечната крепостъ Демничикъ, дръзкитѣ безумецъ бѣ успѣлъ да избѣга съ помощта на тѣпла въоръ-